

*Amoson Co. Philadelphia
Adina 1913*

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ

ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ

ῤΠΟ

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ᾠδὴ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι
Πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις!

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ
1889

Υ Μ Ν Ο Σ

ΕΙΣ

ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ

ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ

ΥΠΟ

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΕΒΡΑΒΕΥΘΗ
ΕΝ Τῷ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙῶ ΠΟΙΗΤΙΚῷ ΑΓΩΝΙ
Τῷ ΤΕΛΕΣΘΕΝΤΙ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ Δ' ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι
Πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις !

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ
1889

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΕΒΛΙΟΘΗΚΗ

260844

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Μαρία Κ. Παλαμά

Σοῦ φέρνω τὸ τραγοῦδι τὸ πρῶτο ποῦ σιμά σου
Τραγοῦδισ' ἀπὸ κάτου ἀπ' τοῦ σπιτιοῦ τῆ σκέπη.
Πρέπει νὰ τὸ στολίσω, κοντὰ 'ς ἐκεῖνο πρέπει
Νὰ βάλω τ' ὄνομά σου.

Κοντὰ δὲ μὴ πετρένια φτωχόπλαστη κολῶνα
Ἐστὶ λευκὸ φυτρώνει κι' ἀγνώριστο λουλουῖδι . . .
Τὸ ξέρεις· δὲν ἐπῆγα ἕψηλὰ 'ς τὸν Παρθενῶνα
Γονατιστὸς νὰ πάρω τὸ πρῶτο αὐτὸ τραγοῦδι.

Ἐμενα 'ς τὸ πλευρό σου. Τῆς προκοπῆς τὰ δῶρα
Τάχες γιὰ μέ, σκορποῦσες ἀγάπης εὐωδιά,
Ἡ Φαντασία πετοῦσε 'ς τὴ μαγεμένη χώρα,
Δὲν ἔφυγε ἀπὸ σένα οὔτε στιγμή ἡ Καρδιά.

Ἄμποτε δὲ μὴν ἄκρη νὰ ζοῦμε ταπεινά,
Κι' ἀπάνου ἀπὸ τὸ σπίτι ὁποῦ χαραῖς καὶ πόνοι
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ θὰ γέρνουν, τὸ χέρι Της ν' ἀπλώνη,
Ἀσάλευτο ἀντιστύλι, ἡ πάναγνη Ἀθηνᾶ!

15 Αὐγούστου 1888

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ

ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ

Ὡ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι,
Πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις!
ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Θὰ τραγουδήσω τὴ θεὰ τοῦ κόσμου τὴ μεγάλην,
Τὴν παρθενιά, τὴν προκοπή, τὴ γνῶσι, τὴ σοφία·
Ἵ τὰ χρώματά σου τὰ ιερά, θεοχτισμένη Ἀθήνα,
Τέτοιο τραγοῦδι αἰώνια ταιριάζει νὰ γροικιέται.
Θὰ τραγουδήσω τὴ θεὰ τοῦ κόσμου τὴ μεγάλην
Καὶ τὸ δικό σου τ' ὄνομα μαζῆ με τὸ δικό της
Θὰ πλέξω ἔς τὸ τραγοῦδι μου ζευγαρωμένο, χώρα
Ποῦ βγῆκες ἀπ' τὰ χέρια της κ' εἶσαι τοῦ νοῦ της λάμπη.
Ἄερα γαλανόφτερε καὶ μοσχοβολισμένε
Ὅπ' ἀγκαλιάζεις πατρικὰ τὴν γῆν αὐτὴν καὶ κάνεις
Ὅλόλαμπραις ταῖς ἡμέραις μας κ' ἀχνόξανθαις ταῖς νύχταις,
Πάρε καὶ τὸ τραγοῦδι μου καὶ λάμπρυνε κ' ἐκεῖνο
Καὶ σκόρπισέ το σὲ βουνά, καὶ δάση, κ' ἀκρογιάλια.
Κάμποι, ἀπ' τὴν ἀφθαρτὴν ἑλῆνὰ λευκοπρασινισμένοι,
Ταπεινοὶ βράχοι ποῦ καιροὺς θυμίζετ' ἀκουσμένους,
Δεχθῆτέ το λαχταριστὸ κ' ἀκουστέ το μὲ πόνο,
Κι' ἀντιλαλεῖτε τὸ σκοπὸ, κρατᾶτέ μου τὸ ἴσο
Ἄπ' ταῖς ὄχθιαῖς κ' ἀπ' ταῖς σπηλαιῖς, καλόβουλαις νεράϊδες.

Καὶ δός μου δύναμι, θεά, καὶ καλοτύχισέ με,
Κι' ἄλλα τραγοῦδια ἔχω γιὰ σέ, πάντα γιὰ σέ τραγοῦδια.

Α'.

Ἐς τὸν ἀγιασμένον Ὀλυμπον πῶχει κορφαὶς περίσσιαις
 Καὶ πῶχει αἰώνια ξαστεριά κι' ἀπείραχτη γαλήνη,
 Ποτὲ δὲ φανερώθηκε τέτοιο μεγάλο θαῦμα
 Ὡσὰν τὸ θαῦμα πῶλαμψε ἔμπρὸς ἔς τῶν θεῶν τὰ μάτια
 Τὴν ὥρα ποῦ γεννίθηκεν ἡ Ἀθηνᾶ ἡ παρθένα.
 Ἐκεῖ ποῦ πρωτανέθηκε ἔς τοῦ θρόνου του τὰ ὕψη
 Ὁ Ζεὺς, καινούριος νικητὴς καὶ βασιλιάς τοῦ κόσμου,
 Ὀλυμπε, δὲν ἐτράνταξες καὶ δὲν ἐσείσθης τόσο.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ πρωτοπέταξεν ἴσια ἕψηλὰ ἔς ἐσένα
 Μέσ' ἔς τῶν ἐρώτων τὰ φτερὰ ἀπ' τὰ νερὰ τῆς Κύπρου
 Τῆς ἐμορφιάς βασίλισσα ἡ γελαστὴ Ἀφροδίτη,
 Ἐσὺ δὲν ἀναγάλλιασες, καὶ θάμπωμα δὲ σ' ἤνυρε
 Ὡσὰν τότε ποῦ τινάχθηκε γεμάτη, ἀρματωμένη
 Ἡ μεγαλόκαρδη θεὰ μέσ' ἀπ' τὸ θεῖο κεφάλι,
 Ὡσὰν τὴν κατάλευκν ἀστραπὴ μέσ' ἀπ' τὸ μαῦρο νέφος.
 Παίζει γοργὰ ἔς τὸ χέρι της τὸ δυνατὸ κοντάρι,
 Γροικιέται σὰν τρομαχτικὴ βροντὴ τ' ἀνάκρασμά της
 Ἀπ' τ' ἄστρα τὰ χαρούμενα ὡς τὸν θλιμμένον Ἄδην
 Καὶ τρέμουν γύρω τὰ βουνὰ ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὴ ρίζα,
 Κι' ἀνατριχιάζ' ἡ μάνα ἡ Γῆ καὶ τῆς περνᾶ ἀπ' τὸ νοῦ της
 Πῶς πῆρε ὁ Ζεὺς ἀπόφασιν τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ.
 Ἡ θάλασσ' ἀντρειεύεται, φουσκώνει, ξεχειλίζει,
 Ὡσὰ νὰ ζητᾶ μὲ μιᾶς ἕψηλὰ ἔς τὸν Ὀλυμπο νὰ φτιάσῃ
 Κι' ἀπὸ σιμὰ τὴν νιόφερτην θεὰ νὰ καμαρώσῃ,
 Καὶ ἔς τὰ βαθειά, ἔς τ' ἀνήσυχα, ἔς τὰ γαλανὰ της ἔμια
 Νοιώθει τὴν ἴδια της ὄρμη πιὸ θεριεμένη ἀκόμα.
 Ὁ Ἥλιος τὰ ἑσταμάτησε κοντὰ νὰ βασιλέψῃ
 Τάλογα τάνυπόταχτα γιὰ νὰ τὴ χαιρετήσῃ.
 Καὶ τῶν πολέμων ὁ θεὸς ξαφνίζεται ποῦ βλέπει
 Τὴ θεϊκὴ της παρθενιά πιὸ δυνατὴ ἀπὸ ἑκείνον.
 Ἐς τὴν πλᾶσιν τὴν ἀπέραντι ποτέ του δὲν ξανοίχθη
 Ὁ φωτισμένος Ὀλυμπος ἔτσι λαμπρὸς ὡσὰν τότε.

B'.

Κι' ὁ Ἄδης ὁ ἀμίλητος ζηλεύει ποῦ τὴν βλέπει
 Καὶ μέσ' ἔς τὰ μαῦρα Τάρταρα γοργὰ γεννοβολαίει
 Κι' ἀπὸ τὰ Τάρταρα γοργὰ ἔς τὸν κόσμον ξεπετάει
 Τοὺς Γίγαντες, κακὰ στοιχειά, τὸν κόσμον ν' ἀφανίσουν.
 Νυχτώνει χώρα ὀλόκληρη τοῦ καθενὸς ὁ ἴσκιος
 Καὶ τὰ θεόρατα βουνὰ μοιάζουν παιδάκια ἐμπρὸς τῶν.
 Ἔχουν κεφάλια ἀμέτρητα κ' ἑκατοστάδες χέρια,
 Κι' ὅταν τὰ μύρια στόματα ἀνοίγουν καὶ μουγκρίζουν,
 Θαρρεῖς χιλιάδες δράκοντες, ταῦροι, λιοντάρια, λύκοι,
 Μὲ μύριες κράζουνε φωναὶς καὶ μιὰ φοβέρ' ἀφίνουν.
 Ποτέ τους δὲν ἐσκόρπισαν ἔς τὸ νεῦμα τοῦ θεοῦ τους
 Μέσ' ἔς τὸν βαθὺν ὠκεανὸ τέτοια φουρτοῦνα οἱ Ἄνεμοι,
 Ὅταν τέτοιο μαῦρο σίφωνα, ὅταν τέτοια ἀνεμοζάλη.
 Καὶ τὰ θεριὰ κουρνιάζουνε δειλὰ ὅταν περιστέρια,
 Κερώνουν ἀπ' τὸν τρόμον τους ἢ ἄδολαις Νεραΐδες·
 Ὅσα νὰ τὰ πάτησε βαρὺ ποδάρι ἀντρωμένον,
 Χορτάρια κι' ἄνθη γέρνουνε ξερά· καὶ τᾶστρα ἀκόμα
 Μισοσβυσμένα λαχταροῦν ὅσα λύχνοι δίχως λάδι.
 Σεισμός ξεσπάει, τὰ πέλαγα χωρίζονται καὶ φεύγουν,
 Ἄβυσσοι ἀνοίγονται, στεριαὶς πετιοῦνται φλογισμέναις,
 Κι' ὀλόκληρ' ἡ ζωὴ, φωτιά, νερὸ καὶ γῆ κι' ἀέρας,
 Ἴσα μὲ τότε χωριστά, σοφὰ συγυρισμένα
 Ἀπὸ τὰ χέρια τῶν θεῶν ἔς τὸν τόπον τοῦ καθένα,
 Πάλι ἀνταμώνονται μαζῆ καὶ τυφλωμένα σμίγουν,
 Πάλι τὸ χάος ἄπλαστο κι' ἀπάντεχο προβάλλει!

Ὅση λαμπράδα ἢ Ἀθηνᾶ σκορπᾶ ἕψηλὰ ἔς τὰ οὐράνια
 Τόση μαυρίλα οἱ Γίγαντες βαθειὰ ἔς τὴν κτίσι ἀπλώνουν.
 Ἐστὸν Ὀλυμπο μὲ μάνητα τὰ μάτια τους ὑψώνουν
 Καὶ λυσσασμένοι χύνονται νὰ φτάσουν ἔς τὴν κορφή του.
 Θαρρεῖς ἢ Νύχτα βάλθηκε νὰ σβύσῃ τὴν Ἡμέρα!
 Τάμετρα πλήθη τῶν θεῶν καὶ τοῦ Ὀλύμπου ἀκόμα
 Νοιώθουν γιὰ πρώτη καὶ ἴστερνή φορὰ τὸν κρού Φόβο.
 Κι' ὅση ζωὴ κι' ἂν ἔμεινε, βαθειά, σκιαχτὰ κρυμμένη
 Κραταεὶ κάθε ἀνάσασμα νὰ ἰδῇ τὴ θ' ἀπογένῃ.
 Κουνιέται ὁ μέγας Ὀλυμπος ἄσ' δέντρο καρπισμένο
 Ποῦ γιὰ νὰ ρίξῃ τὸν κορπὸ τὸ σειοῦν ἀπ' τὸν κορμὸ του.
 Καὶ ἴσ' αὐτοὺς ποῦ θέλουνε κάτι ἕψηλὰ νὰ φτάσουν
 Καὶ παίρνουν καὶ σωριάζουνε πέτραις τὴ μιὰ ἔς τὴν ἄλλη,
 Ἔτσι κ' οἱ Γίγαντες βουνὰ ἔς τὰ χέρια τους ἀδράχουν,
 Τὸ ἕνα ἔς τ' ἄλλο ὀρμητικὰ σωριάζουν, ἀπιθώνουν,
 Ἄσωστη σκάλα, ἀλύγιστη, πρωτακουσμένη σκάλα
 Γιὰ ν' ἀνεβοῦν ἔς τὸν Ὀλυμπον, ὁπῶχει τὴ Ῥοδώπῃ,
 Τὸν Πίνδο καὶ τὸ Πήλιον γιὰ κάθε σκαλοπάτι.
 Τοῦ κάκου ὁ Παντοδύναμος τάστροπελέκια ρίχνει
 Καὶ ντύνονται οἱ ἀθάνατοι γιὰ νὰ τοὺς πολεμήσουν
 Μ' ὄλην των τὴν ἀρματωσιὰ καὶ μ' ὄλη των τὴ δόξα.
 Ἰσ' ἂν τὸ χαλάζ' οἱ κεραυνοὶ πέφτουν, ξεσποῦν κ' ἐκεῖνοι
 Χυμᾶνε φοβερώτεροι ἔς τῶν κεραυνῶν τὴ λάμψι!

Εὐγενικοὶ καὶ δίκαιοι θεοί, χαρὰς τοῦ κόσμου,
 Φέρτε βοήθεια ἔς τοὺς πιστοὺς, σῶστε τὴ μαύρη πλάσι.
 Κι' ἂν πάῃ ὁ μέγας Ὀλυμπος, κι' ἂν τὸν πατήσῃ ὁ Ἄδης,
 Ἡ ροδοδάχτυλη αὐγὴ δὲ θὰ γλυκοχαράζῃ,
 Ἡ ἡμέρα δὲ θὰ χύνεται χρυσάφι ἀναλυωμένο,
 Τὰ δειλινὰ λυπντερὰ δὲ θὰ χαμογελοῦνε,
 Ἡ νύχτα τὸ πολὺαστρο στεφάνι τῆς θὰ χάσῃ,
 Δὲ θάχουμε τὴν ἀνοιξὶ μὲ τὰ χελιδονάκια,
 Οὔτε τὰ καλοκαίρια μας μὲ τὰ ξανθὰ τὰ στάχυα,
 Θὰ φύγῃ τὸ φθινόπωρο τὸ καρποστολισμένο,
 Δὲ θὰ μᾶς σμίγουν ἔς τὴ φωτιὰ τὰ χιόνια τοῦ χειμῶνα,
 Θὰ σκάσῃ ἑξαφνα ἢ ζωὴ ἴσ' ἂν κύμα ἔς τ' ἀκρογιάλι,
 Κι' ὁ ἄνθρωπος μέσ' ἔς τ' ἄσωστο καὶ πύρινο σκοτάδι
 Ἰσ' ἂν ἄστρο διαβατάρικο θὰ κυλιστῇ, θὰ σβύσῃ,

Καὶ νιάτα καὶ γεράματα καὶ βάσανα κι' ἀγάπαις
Μ' ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμὸν ὅλα μαζί θὰ πᾶνε . . .

Ἄλλ' ὅπου ὁ Παντοδύναμος τὸ θρόνο του ἔχει στήσει
Τοῦ κάκου τρίζουνε σεισμοὶ καὶ χύνονται φοβέραις.
Τὰ διαμαντένια, οὐράνια κι' ἀπάτητα παλάτια
Δὲν τὰ πατοῦν κ' οἱ Γίγαντες, κι' ἄς φτάνουν ὡς τάστέρια.
Κι' ἀπὸ τάστέρια εἶν' ἡ κορφή τοῦ Ὀλύμπου πρὸ ἠψηλότερη.
Εὐγενικοὶ καὶ δίκαιοι θεοί, χαραῖς τοῦ κόσμου,
Βοηθήστ' ἐσεῖς τὸν Ὀλυμπο, σώστε τὴ μαύρη πλᾶσι!

I'.

Τότ' ἐπετάχτηκες, Θεὰ παντοτεινὴ τῆς νίκης!
 Δὲν εἶσ' ἐσὺ κακὸ στοιχειό, χέρια ἑκατὸ δὲν ἔχεις,
 Ἐχεις τρισεύγενη θωριά κ' εἶσαι θεὰ παρθένα,
 Κ' ἢ ὄψι σου εἶναι φοβερὴ 'ς τὴν ἀδικία μόνο.
 Ἐσὰ θάλασσα τῆς χειμωνιάς τὰ μάτια σου ἂν σαλεύουν,
 Κι' ἂν ἡ φωνή σου ἀκούγεται 'σὰ χαλασμός τοῦ κόσμου,
 Χίλιων γιγάντων δύναμι κι' ἂν κρύβ' ἡ δύναμί σου,
 Ἐτσι μεγάλη, δυνατὴ, κι' ἀνίκητη σὲ κάνει
 Ἡ μεγαλόχαρη ἀρετὴ, μονάκριβη ἐμορφιά σου.
 Σὺ τοὺς ἀνίκητους νικᾷς, τοὺς Γίγαντες συντρίβεις.
 Ὅ,τι δὲν κάνει ὁ κεραυνός, ἡ λόγχη σου τὸ κάνει,
 Κ' οἱ χτύποι της ξαφνίζουσι τὸν παγωμένον Ἄδη.
 Χτυπᾷς, γκρεμίζεις, τιμωρεῖς, μνήματ' ἀνοῖς, τοὺς θάφεις.
 Τὸ κάθε μνημ' ἀνθρωπινὴ ματιὰ δὲ' σώνει νὰ βροῖ
 Ἐπὶ ποιά μεριά 'χει τὴν ἀρχὴ κ' ἴσα μὲ ποῦ τελειώνει.
 Κ' ἔχει βουνὸ ἀπὸ 'πάνω του σημάδι τὸ καθένα.
 Ἀνοίγονται τὰ Τάρταρα νὰ τοὺς δεχθοῦν καὶ πάλι,
 Καὶ πῶ ἀσχημότεροι γυρνοῦν 'ς τοῦ Ἄδου τὴν ἀγκάλη.
 Ἐγλύτωσεν ὁ Ὀλυμπος κ' ἐλευθερώθη ὁ κόσμος,
 Ἐπὶ τὸ μέτωπό του ἡ ξαστεριά λευκὴ ξανασκορπιέται,
 Ὅ οὐρανὸς 'περήφανος ξεφανερώνει τᾶστρα,
 Ἡ μάνα ἡ Γῆ τὰ σπλάγγνα της τ' ἀνοίγει 'ς τὰ παιδιά της,
 Καὶ συγυρίζεται ἡ ζωή, κ' ἕνα τραγοῦδι ὀλοῦθε
 Σκορπιέται: Δόξα, δόξα σοι, θεὰ παλληκαρία!

Δ'.

Ὅμως ὁ μέγας Ὀλυμπος εἶναι στενὸς γιὰ σένα!
 Τῶν οὐρανῶν ἡ ἀτέλειωτη γαλήνη σὲ βαραίνει,
 Δὲ' σοῦ χορταίνει τὴν ψυχὴν τὸ νέκταρ, ἡ ἀμβροσία.
 Γιὰ σέναν' ἄξιος Ὀλυμπος ὁ κόσμος ὅλος εἶνε,
 Καταφρονεῖς τὴν ἄπονη χαρὰ ποῦ στεφανώνει
 Ὡς τὰμόλυντα ἠπλώματα θεοὺς μακαρισμένους.
 Γιὰ σένα τ' ὠραιότερο κι' ἀπ' ὅλα τὰ στεφάνια
 Εἶνε τοῦ κόπου ὁ ἴδρωτας 'ς τὸ μέτωπο τ' ἀνθρώπου.
 Ἀπ' τὸν μέγαν Ὀλυμπον πετᾶς καὶ ξεμακραίνεις,
 Διαβαίνεις πέλαγα, στεριαίς, καὶ δρασκελίζεις ὄρη.
 Κι' ὅπου διαβαίνεις καὶ περνᾶς τῆς γῆς τὴν ὄψιν ἀλλάζεις,
 Καὶ δυναμώνεις τὴν ζωὴν, τὸν κόσμον μεγαλώνεις·
 Φωτίζει ὁ ἥλιος ταῖς ματιαῖς κι' ἐσὺ τὸ νοῦ φωτίζεις.
 Πότε 'ς τὴν νίκην ὀδηγεῖς τὸ βῆμα τοῦ λεβέντη,
 Καὶ πότε ἀπείραχτη φυλᾶς τὴν παρθενιά τῆς κόρης.
 Σπρώχνεις τὰ χέρι' ἀκούραστα 'ς τῆς προκοπῆς τὰ ἔργα,
 Καὶ κάνεις ἄξιο τὸ κορμὶ καὶ τὴν καρδιὰ ἡμερεύεις.
 Ὡς τοὺς ἀντρειωμένους δείχνεσαι κι' ἀκόμα πρὸ ἀντρειεύουν
 Καὶ κίνδυνος ἀπάντεχος ὅταν τοὺς φοβερίζη,
 Μέσα 'ς ἐὶ σύννεφο χρυσὸ τοὺς κρύβεις, τοὺς γλυτώνεις.
 Μὲ τὸ βαρὺ του ρόπαλον ὁ Ἡρακλῆς χτυπάει,
 Καὶ τοῦ τὸ σημαδεύεις Σὺ τὸ κάθε χτύπημά του.
 Ἐσὺ 'ς τὸν Ἄργον δύναμι φουσᾶς νὰ μαστορέψη
 Τὸ πλοῖο τὸ πρωτοτάξειδο ποῦ σχίζοντας τὸ κύμα
 Κάνει 'ς τ' ἀδούλωτο στοιχειὸ τὸν ἄνθρωπο ἀφέντη.
 Ἐσὺ τὸν νοῦ φανέρωσες τοῦ κόσμου κυβερνήτη
 Κι' ἀπάνου 'ς τὴν πλατεῖα στεριά καὶ 'ς τὰ βαθειὰ πελάγη.
 Καὶ τίνος τὰ καμώματα τὰστόχαστα δὲν παύεις;
 Καὶ ποιὸν ἀπ' τὸν παράλογο τὸ δρόμο δὲν ξεκόβεις;
 Ὡς τὰ ὕψη, τ' ἀνυπόταχτο πέταγμα τοῦ Πηγάσου

Μὲ χαλινάρι ὀλόχρυσο τὸ συγκρατᾶς, τὸ 'σιάζεις,
 Καὶ κάτου, ἀπ' τὰ ξανθὰ μαλλιά τραβᾶς τὸν Ἀχιλλέα
 Μέσ' ἔς τῶν Ἑλλήνων τὸ στρατό, ἔς τοὺς κάμπους τῆς Τρωάδος
 Ἔτοιμον μ' ἄδικο σπαθὶ τὸ δίκηο του νὰ πάρῃ.
 Ντύνεις μὲ τῆς ὑπομονῆς τ' ἀτσάλι ποῦ βαστάει
 Τῶν γυναικῶν ταῖς τρυφεραῖς καρδιαῖς ὅπ' ἀγαποῦνε,
 Σὲ κάθε κόρην ἄπειρη ποῦ τρέμει ἄν πουλάκι
 Χαρίζεις γνῶσι κι' ἀφοβιά, καὶ κάνεις Πηνελόπτη
 Κάθε γυναῖκα, Ναυσικά κάθε παρθένα κάνεις !

Ἄπ' ἄκρη ἔς ἄκρη σὲ βουνὰ καὶ κάμπους κι' ἀκρογᾶλια,
 Στὴν ἡμερη πατρίδα μου, ἔς τὴν ξακουστὴν Ἑλλάδα,
 Κι' ἀπ' τὰ νερὰ τοῦ Ἀξιοῦ ὡς τοῦ Μαλέα τὰ βράχια
 Κι' ἀπ' τὸ γαλάζιο Ἴόνιον ἔς τὸ ζαφειρένιο Αἰγαῖον
 Κι' ἀπ' τὴν καμμένην Ἀφρικὴ καὶ πέρα ὡς τὴ Σκυθία,
 Ὅπου τὸ πόδι σου πατᾶς καὶ τὴ ματιά σου ρίχνεις,
 Ἡ πλάσις ὅπου βρίσκεται ἔστ' ἀπρῶτά της τὰ νιάτα,
 Καὶ λὲς δὲν ἔχει κούρασι, γεράματα δὲν ἔχει
 Κι' ὄλο γεννάει θεόμορφα παιδιὰ γιγαντεμένα,
 Κάνει τοὺς ἄντρες ἥρωες, πεντάμορφαις ταῖς κόραις,
 Μὲ καλοκαίρια ὀλόδροσα, καὶ ὀλόγλυκους χειμῶνες,
 Ἀπλώνεται πιὸ λαμπερή, φαντάζει πιὸ μεγάλην.
 Καὶ ἔς τῶν ἀνθρώπων ταῖς καρδιαῖς βαθειὰ ριζώνεις, θρέφεις
 Μαζῆ τὸ πόθο τῆς δουλειᾶς, τὸν πόνο τῆς πατρίδος·
 Δόξα σοι, δόξ', ἀθάνατη κυρὰ παλληκαρίσια !

Ε΄.

Τῶν τραγουδιῶν οἱ ἀντίλαλοι κ' οἱ βρόντοι τῶν ἀρμάτων
 Ζευγαρωμένοι ἀκούγονται μεσ' ἔς τὸ γοργό σου διάβα.
 Περνᾶς· τὰ κάστρα τὰ ἕψηλά τὰ σιδεροχτισμένα
 Σωριάζονται, συντρίβονται ἄσ' ἄ νά ἦτανε γυαλένια,
 Ἄν ἔτυχε καὶ τᾶχτισαν τὰ χέρια τῶν ἀδίκων.
 Περνᾶς, καὶ χώραις ταπειναῖς, ξαρμάτωταις, μονάχαις,
 Θεριεύουν κ' εἶν' ἀνίκηταις, φτάνει τὸ δίκηο νᾶχουν·
 Ἄπλώνεις τὴν ἀσπίδα σου καὶ ταῖς ἀποσκεπάζεις.
 Κ' ἐνῶ κρατεῖς φαρμακερὸ κι' ἀλάθειτο κοντάρι,
 Κ' ἐνῶ προστάζεις δούλους σου τὸ Θάνατο, τὸ Φόβο,
 Ἐχεις πιστὴ συντρόφισσα τὴν πλουτοδότρα Εἰρήνην.
 Κ' ἡ Νίκη ἐσέν' ἀκολουθεῖ μὲ τὴ Δικαιοσύνην.
 Περνᾶς· συνάζοντ' οἱ λαοὶ ἔς τὰ καρπερὰ χωράφια
 Κ' οἱ βασιλιάδες κάθονται ἔς τὴ μέση ἄν πατέρες,
 Καὶ διαλαλοῦνε οἱ κήρυκες κι' ἀκοῦνε τὴ φωνή τους
 Πεζοὶ καὶ καβαλλάρηδες καὶ βγαίνουν καὶ παλεύουν,
 Κ' οἱ νικηταὶ περήφανα φοροῦνε καὶ τοὺς φτάνουν
 Τίμα στεφάνι' ἀπ' τὰ κλαριὰ τῆς δάφνης καὶ τῆς λεύκης·
 Κ' οἱ μεγαλόφωνοι ποιηταὶ γεμάτοι ἀπὸ τὸ φῶς σου
 Ἐστὴ λύρα τὴν ἐφτάχορδη τὴ νίκη τους παινεύουν.
 Τὰ βῶδια τὰ δουλευτικὰ τῆς γῆς τὰ σπλάγγνα ὀργώνουν
 Κι' ἀκολουθεῖ κατάκοπος ὁ ζευγολάτης· ὅμως
 Μιὰν ἀκριβὴ ἐνθύμησι τὸν κόπο του ἀλαφρώνει·
 Τὸν καρτερῶ ἡ γυναῖκά του ἔς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του
 Νὰ τὸν δροσίση μὲ κρασί τὸ βράδυ ὅταν γυρίση.
 Παρέκει γάμοι γίνονται κι' ἀντιλαλοῦν φλογέραις,

Καὶ πᾶν ἔμπρὸς οἱ νιόνυφοι καὶ ἴπισω οἱ συμπεθέροι.
 Ἐτάμπέλια πλούσια κρέμονται τὰ κόκκινα σταφύλια,
 Τρυγοῦν μὲ χάρι νιοὶ καὶ νιαῖς μὲ τὰ πλεχτὰ καλάθια,
 Κι' ὅταν τελειῶνῃ ὁ τρυγητός, χοροί, χαραὶς ἀρχίζουν,
 Καὶ λιγερόφωνο παιδὶ πικρὸ τραγοῦδι λέει,
 Λέει τὸ τραγοῦδι τὸ παλῆδ τοῦ νιοῦ ποῦ πῆρε ὁ Χάρος
 Ἐδ' δροσερὸ τριαντάφυλλο ἔς τοῦ τρυγητοῦ τὸ κᾶμμα.
 Περναῖς, κι' ἀνθρωπινώτερο τὸν ἀνθρωπο τὸν κάνεις,
 Ἐσὺν ἀστραπή, Ἐσὺν ἀνεμος παντοῦ ταράξεις, λάμπεις,
 Τᾶστρα τὸ φῶς σου ἐζήλεψαν κ' οἱ αἰτοὶ τὸ πέταγμά σου.

Καὶ μόνο Ἐσὺν ἀγνάντεψες ἔς τὸν διάφανον ἀέρα
 Τὴ χώρα τὴ διθάλασση ποῦ τὴν φυλᾶν ἔς τὴ μέση
 Ἐπὸ τὴν μίαν ὁ Ἑγυπτὸς καὶ ὁ Πάρνης ἀπ' τὴν ἄλλην,
 Ἐσὺν ἀδερφὴ μονάκριβη δυὸ ἀντρειωμέν' ἀδέρφια,
 Ἐπῶχει χάρες κ' ἐμορφιαίς, ἀλλὰ τῆς λείπει ἀκόμα
 Τ' ἀρμονικὸ σου τ' ὄνομα κ' ἡ σκέπη σου κ' ἡ δόξα,
 Τότε μονάχα στάθηκαν, χαμήλωσες, κατέβης
 Ἐδῶ ἔς τὴν μεγαλόπετρην Ἀκρόπολιν ἐπάνω
 Καθῶς τρανὴ βασίλισσα ἔς τὸ θρόνο τὸ δικό της.
 Παλάτι σου εἶν' ὁ Ὀλυμπος, κ' εἶν' ἡ Ἑλλὰς ναός σου,
 Καὶ τοῦ ναοῦ σου ὁ πιὸ λαμπρὸς βωμὸς εἶν' ἡ Ἀθίνα!

ΣΤ'.

Ἀθήνα ! χρυσοστέφανη καὶ τιμημένη χώρα !
 Οἱ μεγαλόχαροι θεοὶ ἐπάνω σου ἀγρυπνοῦνε
 Καὶ φεύγουν ἀπ' τὸν Ὀλυμπο γιὰ νὰ ξεκουραθοῦνε
 Ἐπὶ τῆ γῆ σου τῆ βραχόσπαρτη. Γιατ' ἐδῶ πέρα βρίσκουν
 Πῶς πιὸ πολὺ μὲ τοὺς θεοὺς ὁ ἄνθρωπος ταιριάζει.
 Γιατ' ἐδῶ πέρα ἡ προσευχὴ πιὸ ἡγαρδιακὴ ἀνεβαίνει,
 Ἀκούεται γλυκύτερη τῶν ποιητῶν ἢ λύρα,
 Καὶ τὸ καθάριο τὸ νερὸ καὶ τὸ ξανθὸ τὸ μέλι
 Καὶ τὸ χιλιάκριβο πιοτὸ ποῦ διώχνει ταῖς φροντίδες
 Προσφέρονται μ' ἀγνότερη ψυχὴ ἔς τοὺς ἀθανάτους,
 Καὶ ταῖς εἰκόναῖς τῶν θεῶν σκαλίζουν οἱ τεχνίταις
 Πλέον πιστὰ κι' ἀληθινὰ ἔς τὸ μάρμαρον ἐπάνω
 Ὅπου κρατᾷ ἀνάλλαγῃ τὴ φωτερὴ του ἀσπράδα.
 Ἐδῶ βροντᾷ κι' ἀστράφτει ὁ Ζεὺς καὶ τοὺς κακοὺς παιδεύει,
 Τάγαπνυμέν' ἀντρόγυνα καλοτυχίσεις, Ἥρα,
 Κι' ὁ μεγαλότοξος θεός, ὁ Ἥλιος ὁ Ἀπόλλων,
 Ἐδῶ ταῖς ἐμορφαῖς πλανᾷ μέσ' ἔς ταῖς σπηλαιαῖς καὶ πλάθει
 Ἀπὸ θνηταῖς βασιλίσσαις ἰσόθεους βασιλιάδες.
 Ἐδῶ κι' ὁ Ἔρως τὰ φτερὰ διπλώνει καὶ φωλιάζει,
 Καὶ δὲν πεθαίνει ὁ μέγας Πᾶν, καὶ πλούσια σκορπᾷ
 Τὰ στάχυα τῆς ἠΐμνητρα, τὰ ρόδα ἢ Ἀφροδίτη.
 Κι' ὁ γλυκομίλητος Ἑρμῆς ἀγρυπνος παραστέκει
 Καὶ κάνει ἄξιο τὸ κερμὶ ἔς τὸ πάλεμμα, ἔς τὸ δρόμο,
 Κ' ἡ Ὠραὶς φτάνουν πιὸ γοργαῖς κ' αἱ Χάριτες πιὸ νέαις,
 Καὶ μέσα ἔς τὸν δροσόβολο καὶ καθαρὸν ἀέρα
 Στήνουν ἀσύγκριτους χοροὺς τοῦ Παρνασσοῦ ἢ παρθέναις.
 Τρέχει, μουγκρίζει ὁ Κηφισσός, ταῦρος ἀγριεμμένος·
 Χίλιαῖς βρυσούλαις ἀπ' αὐτὸν ὅσων κόραις του δροσάταις
 Χύνονται μέσ' ἔς τὴ λαγκαδιὰ, σκορπίζονται ἔς τὸν κάμπο,
 Καὶ χίλια λούλουδ' ἀπὸ τῆς γῆς ξεθάφτουνε τὰ σπλάγχνα.
 Κ' ἐδῶ γυμνὰ ἀστεφάνωτα ποτὲ δὲν ἀπομένουν
 Οὔτε οἱ βωμοί, οὔτε τὰ γνά κεφάλια τῶν παρθένων.

Ανθίζουν ἢ τριανταφυλλιαίς, γελοῦν ἢ ἀνεμώναις,
 Κ' εἶν' ἢ βιολέτταις ἄσωσταις, περήφανα τὰ κρῖνα,
 Καὶ ὁ δροσερὸς ὑάκινθος κ' ὁ νάρκισσος κρατοῦνε
 Τὴν πρώτην ἀνθρωπινὴ ζωὴ μέσ' ἔς τὰ χλωρὰ των φύλλα,
 Σαλεύουν δροσοστάλακτα καὶ λὲς πῶς κρυφοκλαῖνε.
 Τῆς νύχτας ἢ φρικταῖς θεαῖς, τοῦ ἐνόχου βασανίστραις,
 Μὲ τὰ φειδίσια των μαλλιά, τὰ χάλκινα τὰ πόδια,
 Ἐδῶ ἔχουν δάσπ ἀπάτητα καὶ μυριοκαρπισμένα
 Ποῦ δὲν τὰ δέρνει ὁ βορειᾶς κ' ὁ ἥλιος δὲν τὰ καίει,
 Ποῦ βῆμ' ἀνθρωπινὸ ποτὲ δὲν τᾶχει σημαδέψει,
 Ὅπου λαλίτ' ἀνθρωπινὴ ποτέ της δὲν ἀκούσθη,
 Καὶ μόνο ἄθῶα, φιλέρημα πικρολαλοῦν τ' ἀνδόνια.

Ἐδῶ εἶν' ὅλα εὐγενικὰ καὶ θεϊκὰ πλασμένα !
 Πέρα γυαλίζ' ἢ θάλασσα κ' εἶν' ἀπλωτὴ ἴσάν κάμπος,
 Κ' ἐδῶ εἶν' ἢ γῆ καμαρωτὴ ἴσάν κυματοῦσα θάλασσα.
 Ἐδῶ κανεῖς ἴσκιος βαρὺς δὲν κάθεται ἔς τὰ μάτια,
 Ἐδῶ ἕψηλώματ' ἄφταστα, περισσῆσαις πρασινάδες
 Δὲν κρύβουν σὲ καμμιὰ μεριὰ τὴ γῆ, δὲν τὴ χαλοῦνε,
 Ἀπλᾶ, σεμνά, προσεκτικὰ γραφτὴ μὲ τὸ κοντύλι.
 Κι' ὀλόβαθος ὁ οὐρανὸς καὶ πλουμιστὸς τὰ βράδια
 Πάντα ἔς τὰ μάτια εἶνε ἔμπροστὰ ποῦ πάντα τὸν ζητᾶνε.
 Ὡ ἐμορφάδ' ἀρχοντικὴ καὶ μυστικὰ χυμένῃ
 Ποῦ δὲ θαμπώνεις τὴ ματιὰ, ποῦ τὴν ψυχὴν φτερώνεις !
 Ἡ Ἀρμονία, τῆς Χρυσῆς Παφίας θυγατέρα,
 Ἡ Ἀρμονία ἢ ξανθὴν γεννήθηκ' ἐδῶ πέρα!

Ζ'.

Ἐν τὴν ἀγιασμένην Ἀκρόπολι στέκεις, Θεά, κι' ἀράξεις.
 Τόπο σοῦ κάνουν οἱ θεοί, δειλὰ παραμερίζουν.
 Ὅμοια τὴν ὥρα ποῦ ἕψηλὰ κι' ἀργὰ ἔς τὰ οὐράνια πλάτια
 Προβάλλει ἀσημοπρόσωπη βασίλισσα ἡ Σελήνη,
 Μακρύνονται μ' εὐλάβεια καὶ χάνονται τάστέρια.
 Τόπο σοῦ κάνουν οἱ θεοί, σκιαχτὰ παραμερίζουν,
 Γιατὶ ξανοίγουν πῶς κρυφά, σφιχτὰ μιὰ λάμψη δένει
 Τὴν ἐμορφιὰ τῆς γῆς αὐτῆς μὲ τὴ δική σου χάρι.
 Κ' ἡ Ἀκρόπολις ἀγνώριστη, γυμνή, παρθέν' ἀκόμα,
 Ἀκόμ' ἀστόλιστη κι' ἀπλῆ μὲ τοὺς φτωχοὺς βωμούς της
 Φαίνεται ἀμέτρηταις φοραῖς ἕψηλότερη ἔς τὰ μάτια
 Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ πρόβαλες ἀπάνου ἔς τὴν κορφή της.
 Ἀπάνου ἔς τὴν Ἀκρόπολι τὸ ξαγναντεύουν ὅλοι
 Ἐξαφν' ἀπάντεχα τρανὸ καὶ φωτερὸ περίσσια
 Τὸ μυστικὸ τὸ σύννεφο ποῦ κρύβει καὶ δὲν κρύβει
 Ἐν τὸ διαμαντένιο δίχτυ του τὴ θεϊκὴ θωριά σου.
 Κι' ἀπ' τὸν μέγαλο βασιλιὰ κι' ὡς τὸ στερνὸ τὸ δοῦλο
 Ἀθέλητα μαζώνονται καὶ κατὰ ἑκεῖνο τρέχουν.
 Μιὰ δύναμις ἀνίκητη τὰ πόδια τους φτερώνει.
 Ἐτσι ὅταν μπαίνουν ἔς τὰ νερὰ τῶν μαγικῶν Σειρήνων
 Ποῦ ἀπλώνοντ' ὀλογάλανα, βαθεῖα ἀποκοιμισμένα,
 Γλυστροῦν ὀλόϊσα ἔς τὸ νησι τὰδύνατα καράβια,
 Καὶ δὲν ἀκοῦνε τὸ κουπὶ καὶ χάνονται ἔς τὴ ξέρα.
 Ἐσὺ δὲ σβύνεις τὴ ζωὴ, ἐσὺ ζωαῖς χαρίζεις
 Κι' ἀπ' τὰ παραστρατίσματα τὸν ἄνθρωπο γλυτώνεις.
 Δὲν ἔχουν φῶς γιὰ νὰ σὲ ἰδοῦν καθάρια μάτια ἀνθρώπων,

Ἄλλ' ἢ θεοφοβούμεναις καρδιαῖς γοργοχτυποῦνε
 Ὅσον κάτι μέσα τους γλυκὰ νὰ κρυφοψιθυρίζῃ
 Πῶς ἦρθεν ὁ ἀγνώριστος θεὸς ποῦ καρτεροῦνε,
 Ὁ λυτρωτής, ὁ δίκαιος, ὁ ἀταίριαστος, ὁ ἕνας
 Μέσα ἔς τῶν ἄλλων τῶν θεῶν τὰ εὐλογημένα πλήθη
 Ποῦ θάγκαλιάσῃ αὐτὴ τὴ γῆ καὶ θὰ τὴ μεγαλώσῃ
 Μὲ τ' ὄνομα, τὴ χάρι του, καὶ μ' ὅλη του τὴ δόξα !
 Ἐκεῖνος, ποῦ δὲν ἔμαθε κανένας πῶς τὸν λένε,
 Ποῦ τὸν ἀποζητοῦν καιροί, γεννιαιὲς τὸν λαχταροῦνε,
 Κι' ἀπ' ταῖς μητέρας τὰ παιδιά κληρονομιά τὸν παίρνουν,
 Κ' οἱ γέροι κλειοῦν τὰ μάτια τους μὲ τὴ γλυκειὰ του ἐλπίδα...

Δὲν ἔχουν φῶς γιὰ νὰ σὲ ἰδοῦν καθάρια μάτια ἀνθρώπων,
 Ὅμως ἀφίνεις μιὰ φωνὴ κι' ἀκοῦνε τὴ φωνή σου.
 Ἀπ' τὴν πανάρχαια στιγμή ποῦ πρόβαλ' ἀπ' τὰ βάρη
 Τῆς ἀφρισμένης θάλασσας νιογέννητ' ἡ Ἀθήνα,
 Κι' ἀγάλια ἀγάλια ἐπλάστῃκε καὶ ἀγάλια ἐσυγυρίσθη
 Μὲ τὰ πελεκητὰ βουνὰ καὶ τοὺς γραμμένους κάμπους,
 Τοὺς κρυσταλλένιους ποταμούς, τὸν ζωντανὸν ἀέρα,
 Μὲ τῶν θεῶν τὴν ἐμορφιὰ καὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ Ὀλύμπου,
 Τέτοια φωνὴ δὲ μάγεψε ποτὲ τοὺς Ἀθηναίους !

Η'.

«Χαρά 'ς ἐσὲ χώρα λευκὴ καὶ χώρα εὐτυχισμένη!
 Καμμιὰ μεριά 'ς ὄλη τὴ γῆ, καμμιὰ 'ς τὴν οἰκουμένην
 Δὲν νῦρε τέτοιο φυλαχτὸ 'σάν τὸ δικό μου μάτι.
 Ἄπ' ἄλλαις χώραις πέρασα γοργὰ γοργὰ τρεχάτη,
 Καὶ μ' εἶδαν τῆς Ἑλλάδος μου τάγαπνημένα μέρη
 Σάν ἄνεμο καὶ σάν αἶτὸ καὶ σύννεφο κι' ἀστέρι.
 Ὅμως 'ς ἐσὲ τὸ θρόνο μου αἰώνια θεμελιώνω,
 Καὶ ρίζωσ' ἡ ἀγάπη μου 'ς τὰ χρώματά σου μόνο,
 Ἐσάν τὸ βαρὺ Λυκαβηττὸ ποῦ ξαφνικὰ μιὰ μέρα
 Ἐκύλισ' ἀπ' τὰ χέρια μου καὶ ρίζωσ' ἐδῶ πέρα.

Μέσ' 'ς τὴ χαρούμενη ζωὴ ποῦ σὲ περικυκλώνει,
 Μέσα 'ς αὐτὴν παντοτεινὴ τὴ δύναμί μου κρύβω,
 Ὅπως θὰ κρύψουν 'ς ταῖς μυρτιαῖς μιὰ μέρα τὰ σπαθιά τους
 Δυὸ παλληκάρια ἀθάνατα γιὰ νὰ σὲ 'λευθερώσουν.
 Ἐ τοῦ λουλουδέγιου σου Ἰμπτιοῦ τὰ δροσισμένα πλάγια
 Τ' ἀγνὸ τὸ μέλ' ἢ μέλισσαις ἀκούραστα δουλεύουν,
 Ὅσο ποῦ νᾶρθη μιὰ στιγμὴ τὸ δρόμο νὰ ταῖς δείξω
 Νὰ πᾶν νὰ τ' ἀπιθώσουνε 'ς τοῦ Πλάτωνος τὰ χεῖλη.
 Πρὸς τῆς Πεντέλης τὴν κορφή τὰ μάτια των γυρνῶντας
 Τῆς Τέχνης τὸ μυστήριον θὰ παίρνουν οἱ τεχνῖταις.
 Ἐ τὰ μάρμαρά της κρύβεται τῆς ἐμορφιάς ὁ κόσμος!
 Θεὸς νὰ 'βγῆ ἀπὸ τὰ βᾶθη της ὁ Παρθενὼν μιὰ μέρα
 Καθὼς ἀπὸ τὴν σκοτεινιὰ τὴν ἄπλαστη τοῦ Χάους,
 Θεὸς μ' ὀλόχρυσά φτερὰ γίγαντας 'βγῆκε ὁ Ἔρωσ!

Δικός σου εἶν' ὁ πολύκαρπος τῆς Ἐλευσίνας κάμπος,
 Κι' ὁ Πάρνης μὲ τὰ ἔλατα καὶ τ' ἄγρια τὰ θηρία,
 Κ' ἡ ἄκρ' ἢ ἀφροστέφανη τοῦ γαλανοῦ Φαλήρου.

Δικός σου εἶν' ὁ λευκόφτερος κι' ὁ γαλανὸς ἀέρας
 Ποῦ σοῦ φυλάγει ἀμάραντη καὶ δροσερὴ τὴ νιότη,
 Κ' ἴσα 'ς ἐμὲ γοργὰ τὸ νοῦ τοῦ καθενὸς ὑψώνει.
 Δικὴ σου εἶν' ἡ θάλασσα ποῦ θὰ τὴν αὐλακώνουν
 Μιὰ μέρα τὰ καράβια σου τὰ κοσμοξακουσμένα
 Καὶ θὰ σκορποῦν 'ς ἄλλαις μερταῖς καὶ χώραις τ' ὄνομά σου
 Καὶ τρόμος θὰ εἶνε 'ς τοὺς ἐχθροὺς καὶ ζήλια 'ς ταῖς Νεραΐδες!
 Κ' εἶνε δική σου ἐτούτ' ἡ γῆ ὅπου γεννάει περίσσια
 Σῦκα χλωρὰ, στάχυα ξανθὰ καὶ κόκκινα σταφύλια.
 Ἐέρω μερταῖς ὅπου οἱ καρποὶ χλωρότεροι φυτρώνουν,
 Μὰ ἐσ' εἶσαι ἡ πλουσιώτερη, γιὰτὶ καμμιὰ δὲν ἔχει
 Ἐὰν τοὺς δικούς σου τοὺς καρπούς: Ἐσᾶς, ὦ Ἀθηναῖοι!
 Σᾶς δίνει ἡ Δῆμητρα γλυκεῖα τοῦ κάμπου τὴν ἀγάπη,
 Κ' ἐγὼ σᾶς δίνω τὴν βαθειὰν ἀγάπη τῆς πατρίδος·
 Ἄσβυστη, ἀγνή, πρωτάκουστη ἀγάπη τῆς πατρίδος,
 Ἄνθος τοῦ δέντρου τοῦ ἱεροῦ ποῦ ἐδῶ φυτρώνει πρῶτα!
 Γι' αὐτὴν μιὰ μέρα κι' ὁ Θησεύς, λεβέντης βασιλιᾶς σας,
 Θ' ἀφίση κάθε ἀνάπαυσι καὶ κάθε μεγαλεῖο,
 Καὶ θὰ διαλέξῃ δρόμο του τὸν δρόμον ὅπου φέρνει
 Ἴσα 'ς τ' ἀχόρταγο θηριὸ τῆς μακρουσμένης Κρήτης.
 Γι' αὐτὴν ὁ Κόδρος τὴν πλατεῖα βασιλικὴ χλαμύδα
 Θὰ τήνε κάμη σάβανο νὰ πέση νὰ πεθάνη.
 Γι' αὐτὴν οἱ Ἀριστογείτονες ἀντρεῖνύονται καὶ παίρνουν
 Ἐνὸς τυράννου τὴ ζωὴ καὶ δίνουν τὴ δική τους.
 Γι' αὐτὴν γεννάει ἄν κ' ἐρανοὺς τοὺς στίχους ὁ Αἰσχίλος,
 Γι' αὐτὴν πεθαίνει ἄκακα 'ς τὴ φυλακὴ ὁ Σωκράτης,
 Κι' ἀπάνου κι' εἰς τὸν Ὀλυμπο φτερόνεται ὁ Φειδίας
 Καὶ ξαγναντεύει τοὺς θεοὺς καὶ μὲ τὸ σκαλιστῆρι
 Τοὺς ξαναπλάθει ξάστερους καὶ χρυσελεφαντένιους.
 Γι' αὐτὴν θὰ κάμουν θαύματα καὶ νιαῖς καὶ γέροι ἀκόμα.
 Γι' αὐτὴν οἱ υἱοὶ θὰ ὀρκίζονται παλληκαρίσιον ὄρο
 Κοντάρια, ἀσπίδαις καὶ σπαθιά ὀρμητικὰ κινῶντας:
 Θὰ τὰ κρατῶ τὰ ὄπλα αὐτὰ καὶ δὲ θὰ τὰ ἔντροπιάσω
 Καὶ μόνος καὶ μὲ συντροφιά κ' ἐδῶ κι' ὅπου κι' ἂν λάχω.
 Θὰ πολεμήσω ἀκούραστα κ' ἀφρόντιστα θὰ πέσω
 Καὶ τὴν πατρίδα μιὰ φορὰ μεγάλῃ θὰ τὴν κάμω.
 Καὶ τοὺς δικαίους θ' ἀγαπῶ καὶ θὰ τιμῶ τοὺς νόμους,
 Θὰ κατατρέχω τὸν κακὸ, θὰ σφάζω τὸν προδοτὴ,
 Κι' ἀνίσως ψέμματα ἔμιλῶ κολάστε με, θεοί μου!

Κι' ὅταν μὲ μάτι δολερὸ σὲ ξαγναντέψῃ ὁ Φθόνος
 Κι' ἡ ἀκοίμητη Διχόνοια τὰ δόντι της σοῦ τρίξῃ,
 Κι' ὅταν βρεθοῦνε στόματα κακὸ γιὰ σὲ νὰ εἰποῦνε
 Καὶ στοχασμοὶ ποῦ ν' ἀψηφοῦν τὴ φωτερὴ σου χάρι,
 Χαρά 'ς ἐσέ, χώρα λευκὴ καὶ χώρα δοξασμένη,
 Κ' ἦρθεν ἡ ὥρα ἡ φοβερὴ ν' ἀστράψῃς, νὰ βροντίσης,
 Καὶ νὰ θαμπώσης κάθε νοῦ, νὰ κλείσης κάθε στόμα,
 Καὶ τοὺς ἐπίβουλους θεοὺς νὰ διώξῃς ἄντροπιασμένους.
 Θ' ἀνάψω τρέλλα περισσὴ 'ς τὰ Περσικὰ κεφάλια,
 Θὰ φέρω ἀσκέρια ἀμέτροτα ἀπ' τῆς Ἀσίας τὰ βάρη,
 Μὲ τὰ καρὰβια τῶν ἐχθρῶν θὰ κρύψω τοὺς ἱγιαλοὺς σου,
 Καὶ τότε τὸ κοντάρι μου τρομακτικὰ κινῶντας
 Καὶ τότε τὴν ἀστραφτερὴν ἀπλώνοντας ἀσπίδα,
 Θὰ πολεμήσω ἀδελφικὰ 'ς τὸ πλάγι τῶν παιδιῶν σου.
 Καὶ θὰ περάσουν ἡ γεννιαὶς καὶ θὰ διαβοῦν οἱ αἰῶνες.
 Καὶ 'ς τὰ βαθειά σου τὰ νερά καὶ 'ς τὰ ψηλὰ βουνά σου
 Θ' ἀντιλαλιέται ἡ νίκη σου, καὶ θὰ γροικιέται ἀκόμα
 Ὁ ἀπελπισμένος ὁ δαρμὸς, τὸ σκούξιμο τοῦ Ξέρξη,
 Γιὰ νὰ τ' ἀκοῦν οἱ τύραννοι, νὰ τρεμοκοκκαλιάζουν !»

Εἶπες καὶ ξάφνου ἐσώπασες· ἀλλ' ὅμως πέρα ὡς πέρα
 Καὶ 'ς τὰ βουνά καὶ 'ς τὰς καρδιαὶς ἀντιλαλοῦν ἀκόμα
 Τὰ λόγια σου προφητικά, μυστήριον γεμᾶτα.
 Ποτὲ ἀνθρώπινα ταῦτι δὲν εἶχανε γροικίσει
 Τέτοια βροντὴ ποῦ μέσα της νὰ κλεῖ τέτοι' ἄρμονία,
 Καὶ σάλπισμα ποῦ νὰ ἴμιλῃ καὶ νὰ ξεφανερώνη
 Σὲ βάρη ἀγέννητου καιροῦ ἕναν καινούριον κόσμον.

Θ'.

Εἶπες καὶ ξάφνου ἐσώπασες, καὶ πάλι ξαναρχίζεις :

«Σοῦ δίνω ἀκόμα χάρισμα πρωτάκουστο, μεγάλο.
 Τὸ λευκοπράσινο δέντροι ποῦ ἄλλοῦ δὲν ξεφυτρώνει.
 Σημάδι ἀγνὸ 'ς τὸ μέτωπο τῆς σπλαγχνικῆς Εἰρήνης,
 Γέρνει μπροστά του ἀνώφελα τοῦ Ἄρεως τὰ κοντάρια.
 Κανένα χέρι ἀνθρωπινὸ δὲν τό 'χει φυτεμμένο,
 Καὶ δὲν τὸ γέννησεν ἡ Γῆ 'σὰν τὰ βλαστάρια τ' ἄλλα,
 Ἄπ' τὴν πνοή μου εἶνε πνοὴ καὶ φῶς ἀπὸ τὸ φῶς μου·
 Δὲν τὸ χτυποῦν χιονόβολα, καὶ δὲν τὸ καῖνε λαύραις,
 Καὶ τὰ πελέκια τὰ ἐχθρικά δὲ φτάνουν νὰ τὸ ρίξουν.
 Τέσσαρα μάτια ἐπάνου του ἀκοίμπτ' ἀγρυπνοῦνε,
 Τὰ μάτια τοῦ πονετικοῦ Διός, καὶ τὰ 'δικά μου.
 Ποιὰ πίστι, ποιὸ ἀναγάλισμα, ποιὰ εὐτυχία, ποιὰ νίκη
 Θ' ἀπλώνεται 'ς τὴν γῆν αὐτὴ βαθεῖα θεμελιωμένη,
 Χωρὶς νὰ τὴν κηρύττουνε καὶ νὰ τὴ φανερώνουν
 Τῆς σεμνοπρόσωπης ἐλῆας τὰ φύλλα τάσπημένα ;
 Ποιὸ δέντρο ἀπάνου 'ς τοὺς βωμοὺς θὰ καίη καὶ θ' ἀναιβάξη
 Γλυκύτερη τὴν εὐωδιά, τὴ φλόγα ἀπ' τὰ σφαχτάρια,
 Ἄλλο ἀπ' τὸ δέντρο τῆς ἐλῆας τὸ πολυτιμημένο ;
 Καὶ ποῦ θὰ κάνη θαύματα ἡ θεϊκὴ μου εἰκόνα,
 Παρὰ μονάχα σκαλιστὴ σὲ ξύλο ἐλῆας ἀπάνου ;
 Ἐσταῖς πόρταις τῶν καλότυχων σπιτιῶν ὅπου γεννιοῦνται
 Τάρσενικὰ παιδιὰ, χαραῖς κ' ἐλπίδαις τῶν γονέων,
 Σὰν ποιὸ σημάδι θὰ ταῖς πῆ τέτοιαις χαραῖς κ' ἐλπίδες
 Ἄλλο ἀπ' τὴν πράσινην ἐλῆα πλεγμένη σὲ στεφάνι ;
 Ἐστὰ φύλλα τῆς τὰ ἱερὰ δὲ 'γγίζουν παρὰ μόνον
 Χέρια παρθένας ἄδολης, χέρια πιστῆς γυναίκας.
 Καὶ 'σὰν τοῦ φίλου τὴ ματιὰ ποῦ σὰς γλυκοκυττάζει
 Καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο 'ς τὰ χεῖλην σὰς γεννάει,

Τὴν καλοσύνη θὰ γεννᾷ μέσ' ἔς τὴν καρδιὰ ἢ θωριά της.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ θ' ἀγωνίζονται ἔς τοὺς κάμπους τῆς Ἑλλάδος
 Τὰ παλληκάρια τὰ καλά, δόξα, ὄνειρό τους θά ἔχουν
 Τοὺς ὕμνους τοὺς Πινδαρικοὺς καὶ τῆς ἑλλᾶς τοὺς κλάδους!

Κι' ἂν ἔρθουν χρόνια δίσεχτα, καταραμένα χρόνια
 Κι' ἀγάλι' ἀγάλια ἀχάριστος ξεγελασμένος κόσμος
 Σὲ σβύση ἀπ' τὴ λατρεία του κι' ἀπ' τὴν ἐνθύμιό του,
 Θὰ πέσης, θ' ἀποκοιμηθῆς βαθειά, δὲ θὰ πεθάνης.
 Γιατ' εἶν' ἀθάνατ' οἱ θεοὶ καὶ Χάρο δὲ φοβοῦνται,
 Ξεχάνονται, δὲ χάνονται, τὴν πλάσι πάντα ὀρίζουν,
 Κι' ἂν τοὺς ἀρνηοῦντ' οἱ ἄνθρωποι, πάντα θυμοῦντ' ἐκεῖνοι.
 Ὅμοια θὰ νά εἶσαι ἀθάνατη κ' ἐσὺ ἴσ' ἂν τοὺς θεοὺς σου,
 Ὡ ἐρωμένη τῶν θεῶν πολυαγαπημένη!
 Ὅταν τῆς Μοίρας ἢ βουλὴ ποῦ δὲν ἀκούει κανένα,
 Ποῦ δὲν τὴ σταματάει κανεὶς, ἔρθῃ καιρὸς νὰ στρέξῃ,
 Καὶ πατηθῆς κ' ἐρημωθῆς καὶ μ' ἀρνηθῆς κ' ἐμένα,
 Ἐγὼ κι' ἀθώρητη ἀπὸ σὲ κι' ἀπὸ τὸν κόσμον ὄλον,
 Πάντ' ὀσιμά σου θ' ἀγρυπνῶ καὶ θὰ σὲ παραστέκω.
 Τότε θε νὰ γενῆς κ' ἐσὺ ἴσ' ἂν τὰ ποτάμια ἐκεῖνα,
 Ὅπου τὰ καταπίν' ἢ γῆ, βαθειὰ τὰ καταχθόνια,
 Καὶ τρέχουν τὰ μουρμουριστὰ κι' ὀλάργυρα νερά τους
 Κάτου ἀπ' τὸν ἄμμο κι' ἀπ' τὴν γῆν ἄφαντα καὶ κρυμμένα
 Ὡς ποῦ τελειώσῃ ὁ δρόμος των καὶ φθάσουν ἔς ἓνα τόπο
 Καὶ πάλι ἔγουν ἔς τὴ λαγκαδιὰ, ξαναδειχθοῦν ἔς τὸν ἥλιο
 Κι' ὁ οὐρανὸς καθρεφτιστῆ ἔς τὸ ρέμμα τους καὶ πάλι.
 Χαρὰ ἔς ἐσέν' ἀθάνατη καὶ δοξασμένη Ἀθήνα!
 Ὡσὰν τὴν πάναγνην ἑλλᾶ ὅπου ποτὲ δὲ ρίχνει
 Τὰ φύλλα τάσημένα της χειμῶνα καλοκαίρι,
 Καὶ ἔς τοὺς ἐλεύθερους καιροὺς καὶ ἔς τῆς σκλαβιάς τὰ χρόνια
 Ἡ φωτισμένη Ἀκρόπολις θὰ ἔχη τὴ δόξα αἰώνια!»

I'.

Είπες, καὶ τὸ κοντάρι σου βαρεῖά χτυπάει τὸ βράχο,
 Κι' ὁ βράχος σειέται, σχίζεται, μουγκρίζει 'σὰ' θηρίο.
 Κι' ἀπ' τὴν πλατειὰ τὴ σχισματιὰ ποῦ δείχνει 'ς τὰ πλευρά του
 Ἔτσι ἀπαλὰ καὶ σιγαλά, 'σὰν ὄνειρο δικαίου,
 Καὶ 'σὰ' ζῶν χαρούμενη κ' εἰρηνικὴ καὶ πλούσια
 Μέσ' ἀπὸ χρόνια συμφορᾶς καὶ φτώχειας καὶ πολέμων,
 Ἐβγῆκ' ἡ πρωτογέννητη ἑλῆά, δικό σου δέντρο.
 Ἀδειάζει ἡ Αὐγούλα ἡ ντροπαλὴ ὅση δροσιὰ κι' ἂν ἔχη
 Ἀπ' τὸ χρυσό της τὸ σταμνὶ 'ς τὰ φύλλα της ἀπάνου,
 Κ' οἱ πρῶϊνοὶ κορυδαλοὶ μὲ τοὺς δειλοὺς ζεφύρους
 Κρύβονται 'ς τὰ κλωνάρια της καὶ κρυφοπαιγνιδίζουν,
 Κ' ἡ Δήμετρα τὴ χαιρεταὶ κι' ὁ Ἥλιος ἀπιθώνει
 Μέσ' 'ς τὸ βαθύ της τὸν καρπὸ ταῖς φωτεραῖς του ἀκτῖνες.

Ἄλλ' ὦ τοῦ Ὀλύμπου δύναμις, ὦ γλῶσσα τῆς σοφίας
 Ποῦ δείχνεσαι μὲ θαύματα, ποῦ δὲ μιλεῖς μὲ λόγια!
 Ἡ πρωτογέννητ' ἡ ἑλῆὰ γοργὰ γοργὰ ξαπλώνει
 Κορμό, κλωνιά, φύλλα, καρποὺς κ' ὑψώνει, θεριεύει
 Περνάει τὰ πεῦκα τοῦ βουνοῦ, τὰ ἔλατα περνάει,
 Καὶ ταῖς τραναῖς βαλανιδιαῖς καὶ τὰ ψηλὰ πλατάνια.
 Κ' ἡ φοινικιαῖς ἡ ἄμετραις, τὰ ὀλόρθα κυπαρίσσια
 Φαίνονται 'σὰ' χαμόκλαδα καὶ χάνονται μπροστά της.
 Ἡ πρωτογέννητ' ἡ ἑλῆὰ φουντώνει, μεγαλώνει,
 Καὶ νά! σκεπάζει μονομιᾶς κι' ὀλοῦθενε ἀγκαλιάζει
 Ὁ ἴσκιος της, πλατύς, παχύς, ὀλόκληρο τὸ βράχο·
 Καὶ 'ς τὸν πλατὺ καὶ 'ς τὸν παχὺ τὸν ἴσκιον ἀποκάτου
 Ξανοίγουν τὴν Ἀκρόπολι τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων
 Μὲ μιὰ ἐμορφάδ' ἀπάντεχην καὶ μ' ἀφεντιὰ περισσῖα

Πλασμένη ἀπὸ μαρμάρινους ναοὺς ποῦ λὲς δὲν ξέρουν
 Νὰ πλάσουν ἔτσι ἀρμονικὰ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων,
 Κι' ἀπὸ μαρμάρινους θεοὺς ποῦ λάμπουν 'ς τοὺς αἰῶνας
 Γεμάτοι ἀλήθεια οὐράνια κι' ἀλόγιαστη γαλίνη !

Τὴν ὥραν ὁποῦ 'θάμπωνε τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων
 Μὲ τῆς πρωτόλουβης ἑληῆς τὸ θεριεμμένο θαῦμα
 Ἡ προφητεία τῆς ἀφταστικῆς καὶ μακρυσμένης δόξης,
 Τὴν ὥρα ἐκείνην, ὦ θεὰ σοφί, παλληκαρίσια,
 Ἐφανερώθηκαν κ' ἐσὺ 'ς τὰ θαμπωμένα μάτια.
 Καὶ μὲ τρανὸν ἀλαλαγμὸ, φωνὴ χαρᾶς καὶ νίκης,
 Ἐσὺ τὴ φωνὴ ποῦ σκόρπισες τὴν ὥρα ποῦ γεννήθηκες.
 Ἐστὸν οὐρανὸν ὑψώθηκαν κι' ἀστραφτερὴ ἀφανίσθηκες.
 Κι' ὅταν ἡ μέρα πέρασε καὶ γύρισε τὸ βράδυ
 Φάνηκε σὰ χιλιάστερο 'ς τὸν οὐρανὸ ποτάμι
 Ὁ Γαλαξίας ὁ λευκός, τοῦ διάβα σου σημάδι.

ΙΑ'.

Κι' ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ ὑψώθηκαν κι' ἀστραφτερὴ ἀφανίσθης
 Ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ ἀνάλαμψε λευκὸς ὁ Γαλαξίας,
 Ἡ πλάσις ἀπ' τὴν ἀφραστὴν εἰκόνα σου γεμάτη,
 Ἡ πλάσις, ἄνθρωποι, θεοὶ καὶ πλάσματα καὶ πλάστεις,
 Τάστέρια τὰ τετράψηλα κ' ἡ χαμπλαὶς βιολέτταις,
 Ἄνεμοι, θάλασσαις, στεριαίς, βουνά, ποτάμια, λόγγοι,
 Ὅ,τι ἔχει χρῶμα καὶ ζωὴ καὶ ῥιζήμα καὶ σχῆμα,
 Κάθε πνοή, μουρμουρητό, δροσοῦλα κ' εὐωδία,
 Ταιριάζοντε τὰ ταιρίαστα καὶ τὰ σμιχτ' ἀποσμίγουν,
 Κ' ἔτσι, Θεά, σὲ ὑμολογοῦν, ἔτσι σὲ τραγουδοῦνε :

«Σὰν τί τραγοῦδι νὰ βρεθῆ ποῦ νὰ ταιριάξῃ ἐσένα ;
 Ὡς τ' ὀλόλευκό σου φόρεμα ποῦ τό 'χουν ὑφασμένο
 Τὰ χέρια τὰ σοφώτερα καὶ τὰ δικά σου χέρια
 Φαίνεται χρυσοκεντιστός ὁ οὐρανὸς μὲ τὰστρα.
 Ἡ δίπλαϊς του ταράζονται 'ς τὸ κάθε κίνημά σου
 Ὡς κύματα ποῦ τὰ φιλοῦν τοῦ φεγγαριοῦ ἢ ἀκτῖνες,
 Καὶ τρέμοντας λαμποκοποῦν 'ς τὸ κάθε φίλημά τους.
 Ὡς τῆς περικεφαλαίας σου τὸν ἴσκιον ἀπόκάτου
 Χωροῦν νὰ βροῦνε σκέπασμα χιλιάδες παλληκάρια.
 Ὡς τὸν ἴσκιό σου χαρούμενα ἔμερεύουν τὰ λιοντάρια.
 Τὸ μέτωπό σου ἀσκέπαστο ξανοίγεται ἀπὸ πέρα
 Ὡς τ' ἄστρο τοῦ Ὠρίωνος, πρῶτο 'ς τ' ἀστέρια τὰλλα.
 Ἀπάνου 'ς τῆς ἀσπίδας σου τὰπάρθενο χρυσάφι
 Ἐσκάλισε τοὺς Γίγαντας ἕνας θεὸς τεχνίτης
 Τὴν ὥρα ποῦ τὸν Ὀλυμπο χυμῶν καὶ φοβερίζουν,
 Κ' ἔτσι ἐκεῖ πάνου μιὰ ζωὴ ἐχάρισεν ἡ Τέχνη
 Αἰώνια 'ς τὴ λύσσα τους καὶ 'ς τὴ δική σου νίκη !

Ἐν τῇ μέσῃ ἀπὸ τ' ἀμόλυντο καὶ τ' ἀγκιχτό σου στῆθος
 Ὅπου σκορπίζει μυστικὴ μοσχοβολιὰ ἀπὸ κρῖνα,
 Κ' ἀσάλευτο, καμαρωτὸ τεντώνει, ξεχωρίζει,
 Τὸ στοιχειωμένο δείχεται κεφάλι τῆς Ποργόνας.
 Ἀλλοίμονο ἔς τοὺς πονηροὺς ! τὸ βλέπουν ; μαρμαρώνουν.
 Ἔτσι ὅ,τι ἴγγιξεν ὁ κεραυνὸς τὸ κάνει μαύρη στάχτη,
 Καὶ τῆς ἀλήθειας ἡ πνοὴ τὸ ψέμ' ἀποστομώνει.
 Γύρω ἔς τὰ πόδια σου γλυστροῦν καὶ σοῦ φιλοῦν τὰ χέρια
 Ὅρνια ἄλλου κόσμου καὶ πουλιὰ καὶ φεΐδια μαγευμένα,
 — Καὶ τῶν φειδιῶν τὰ στόματα λαλοῦνε ἄν ἀπὸδόνια —
 Καὶ κρέμοντ' ὄλα ὑπήκοα μονάχ' ἀπ' τὴ ματιά σου.
 Κι' ὁ Φόβος κι' ὁ Κατατρεγμὸς κ' ἡ Δύναμις κ' ἡ Νίκη
 Λάμπουν, μαυρίζουν, στέκονται σιμά σου καρφωμένα.
 Τριγύρω σου λιγοθυμᾷ τ' ἀγέρι φοβισμένο.
 Τὸ στόμα σου κι' ὅποιος τὸ ἰδῆ, καὶ δίχως νὰ τ' ἀνοίξης,
 Νοιώθει πῶς λόγια γνωστικά, λόγια σοφὰ θὰ βγάλῃ.
 Κ' ἐνῶ εἶσαι ἄν τὴν ἄδολη τῶν βράχων ἀνεμώνη,
 Ἔνας σου λόγος τοὺς λαοὺς γεννάει καὶ μεγαλώνει.
 Τὰ μάτια σου τὰ γαλανὰ ἔμερα σκορποῦν ἔς τὴ μέρα.
 Δόξα σοι, δόξα σοι, θεὰ παρθένα καὶ Μητέρι !

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Ἀδελφῶν Περρῆ

---

0 0 1 0 2 6 0 8 4 4

Βιβλιοθήκη Πανεπ. Κρήτης

ΕΝ Τῷ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙῳ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΟΥ . . . . . Δραχ. 2.50

Τιμᾶται δραχμῆς

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Ἀδελφῶν Περρῆ

